ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ Ɇ.Ʉ. əŬəϒəəɐə **κατά ΕΛΛΑΔΟΣ**

(Προσφυγή No 46372/99)

ΑΠΟΦΑΣΗ

(Επί της Ουσίας)

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

10 Απριλίου 2003

Η παρούσα απόφαση καθίσταται τελική μέσα στα πλαίσια τα οποία παρατίθενται στο Άρθρο 44 παράγραφος 2 της Σύμβασης. Είναι δυνατόν να υποβληθεί σε έλεγχο σύνταξης.

Σφραγίδα:
Ακριβές αντίγραφο
Στρασβούργο 10.4.03
(Υπογραφή)
S. NIELSEN
Αναπληρωτής Γραμματέας Τμήματος

Επί της υποθέσεως Ɛ.Ʉ. əŬəϓəəϫ 3 **κατά Ελλάδος,**

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (Πρώτο Τμήμα) συνήλθε υπό την ακόλουθη σύνθεση:

Κύριος F. TULKENS, *Πρόεδρος*

Κύριος Κ. Λ. ΡΟΖΑΚΗΣ

Κύριος P. LORENZEN

Κυρία N. VAJIC

Κύριος E. LEVITS

Κύριος A. KOVLER

Κύριος V. ZAGREBELSKY, *Δικαστές*

Και Κύριος S. NIELSEN, *Αναπληρωτής Γραμματέας Τμήματος*

Σκεφθέν κεκλεισμένων των θυρών την 20η Μαρτίου 2003,

Εκδίδει την ακόλουθη απόφαση η οποία ελήφθη κατά την ανωτέρω ημερομηνία:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ:

1. Η υπόθεση έχει ως αφετηρία την προσφυγή (No 46372/99) κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας η οποία κατατέθηκε στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων ("η Επιτροπή") βάσει του παλαιού Άρθρου 25 της Σύμβασης για την προάσπιση των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών ("η

Σύμβαση") από 25 Έλληνες υπηκόους ("οι προσφεύγοντες"), των οποίων τα ονόματα εμφαίνονται στο Παράρτημα, την 6η Οκτωβρίου 1998.

2. Οι προσφεύγοντες εκπροσωπήθηκαν από τους δικηγόρους Αθηνών κύριο Ψ. ΖΙΑΤΑΖΑΝΤΖΙΦΗ και κυρία Ε. ΜΕΤΑΞΑΚΗ. Η Κυβέρνηση ("η Κυβέρνηση") εκπροσωπήθηκε από τον Αντιπρόσωπο του Εκπροσώπου της κύριο Μ. ΑΠΕΣΣΟ, Νομικό Σύμβουλο του Κράτους και από τον κύριο Κ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗ, Δικαστικό Αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Οι προσφεύγοντες υπεστήριξαν, συγκεκριμένα, την ύπαρξη παράβασης του Άρθρου 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου.

4. Η προσφυγή ανατέθηκε στο Δεύτερο Τμήμα του Δικαστηρίου (Διάταξη 52 παράγραφος 1 του Κανονισμού του Δικαστηρίου). Εντός αυτού του Τμήματος, η Σύνθεση η οποία θα εξέταζε την υπόθεση (Άρθρο 27 παράγραφος 1 της Σύμβασης) συγκροτήθηκε σύμφωνα με την Διάταξη 26 παράγραφος 1.

5. Με απόφαση της 4ης Οκτωβρίου 2001 το Δικαστήριο κήρυξε το παραδεκτό της προσφυγής κατά την έκταση που τούτο αφορούσε την αιτίαση των προσφευγόντων βάσει του Άρθρου 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου. Κήρυξε μή παραδεκτό το υπόλοιπο της προσφυγής.

6. Τόσον οι προσφεύγοντες όσο και η Κυβέρνηση υπέβαλαν παρατηρήσεις επί τους ουσίας (Διάταξη 59

παράγραφος 1).

7. Την 1η Νοεμβρίου 2001 το Δικαστήριο μετέβαλε την σύνθεση των Τμημάτων του (Διάταξη 25 παράγραφος 1). Η υπόθεση αυτή ανατέθηκε στο νεοσυντεθέν Πρώτο Τμήμα.

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Ι. ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

8. Οι προσφεύγοντες έχουν εμπλακεί σε μία από μακρού υφιστάμενη διαφορά με το Δημόσιο αναφορικά με την κυριότητα οικοπεδικής έκτασης στην Ομορφοκκλησιά Γαλατσίου, η οποία αποτελεί τμήμα μεγαλύτερης έκτασης που ονομάζεται "Κτήμα Βείκου" του οποίου η κυριότητα διεκδικείται από το Δημόσιο. Το 1923, το 1928, το 1931, το 1932 και το 1941 το Δημόσιο απαλλοτρίωσε για διάφορους σκοπούς δημοσίου συμφέροντος μεγάλα τμήματα του Κτήματος Βείκου.

9. Σύμφωνα με την Γνωμοδότηση Νο 23/1987 του Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κτημάτων του Δημοσίου, η οποία εγκρίθηκε από τον Υπουργό Οικονομικών το 1987 και βεβαιώθηκε από τον ίδιο Υπουργό το 1992, το Κτήμα Βείκου ανήκει στο Δημόσιο, καθ'όσον οι κληρονόμοι του κυρίου Βείκου δεν μπόρεσαν να αποδείξουν ότι είχαν δικαιώματα κυριότητας προκύπτοντα από τίτλους ιδιοκτησίας ή από χρησικτησία επί του κτήματος. Με βάση αυτήν την

γνωμοδότηση, η Διεύθυνση Δημοσίων Κτημάτων μετέγραψε ως δημόσια κτήματα, κατ'αρχάς την περιοχή η οποία υπαγόταν στην νομή των κληρονόμων του κυρίου Βείκου και μετά όλα τα οικόπεδα τα οποία είχαν μεταβιβασθεί σε τρίτους από αυτούς τους κληρονόμους. Διάφορες δίκες κατά του Δημοσίου, οι οποίες προκλήθηκαν από τους κληρονόμους του κυρίου Βείκου καθώς επίσης και από τρίτους, είναι ακόμη εκκρεμείς ενώπιον ημεδαπών δικαστηρίων.

10. Το 1934 ο Υπουργός Γεωργίας απεφάσισε να αναδασώσει μία ευρύτερη περιοχή της Αττικής η οποία περιελάμβανε την αμφισβητούμενη οικοπεδική έκταση. Σύμφωνα με αυτήν την απόφαση, η περιοχή "απετελείτο, πρό της καταστροφής και της υποβάθμισης της δασικής βλάστησης …., από πευκοδάσος το οποίο προοδευτικά υποβαθμίσθηκε και έτεινε να εξαφανισθεί ……." (Απόφαση No 108424/1934).

11. Όμως, σε ένα έγγραφο της Διεύθυνσης Δασών Αθηνών της 16ης Νοεμβρίου 1968 το οποίο αφορούσε την χάραξη σχεδίου πόλεως, ανεφέρετο, ότι το ήμισυ της συγκεκριμένης περιοχής ήταν αγροτικό και το άλλο ήμισυ καλυπτόταν από θάμνους και μόνο πέντε πευκόδενδρα. Η Διεύθυνση Δασών εξέφρασε την γνώμη ότι ποτέ δεν υπήρξε δάσος και δεν μπορούσε να αναδασωθεί, καθ'ότι η απόφαση του Υπουργείου Γεωργίας του 1934 εξαιρούσε από το αντικείμενο

αναδάσωσης τις άγονες εκτάσεις ή τα οικόπεδα τα οποία ανήκαν σε φυσικά πρόσωπα. Η Διεύθυνση Δασών συμπέρανε ότι το σχέδιο πόλεως θα μπορούσε να επεκταθεί στην αμφισβητούμενη περιοχή. Δύο προηγούμενα έγγραφα του Υπουργείου Γεωργίας, φέροντα ημερομηνίες 3 Δεκεμβρίου 1948 και 11 Σεπτεμβρίου 1949, καθώς και μία έκθεση πραγματογνωμοσύνης που αφορούσε το Κτήμα Βείκου είχαν καταλήξει στο ίδιο συμπέρασμα.

12. Την 10η Οκτωβρίου 1994 ο Νομάρχης Αθηνών απεφάσισε ότι μία περιοχή εντός του Κτήματος Βείκου, συμπεριλαμβανομένης της αμφισβητούμενης οικοπεδικής έκτασης, θα έπρεπε να αναδασωθεί. Καθώς ρητά αναφερόταν στην απόφαση του Νομάρχη, ο σκοπός ήταν "… να αναδημιουργηθεί το δασικό πράσινο το οποίο καταστράφηκε ή υποβαθμίσθηκε από παράνομες λατομικές δραστηριότητες και άλλες παράνομες ενέργειες όπως εκχέρσωση εδαφών, οικοδομήσεις, κτλ. σε μία περιοχή εμβαδού 935.483.000 τετραγωνικών μέτρων.

13. Την 23η Δεκεμβρίου 1994 οι προσφεύγοντες προσέβαλαν την απόφαση του Νομάρχη της 10ης Οκτωβρίου 1994 ενώπιον του Συμβουλίου Επικρατείας. Υπεστήριξαν ότι ήσαν κύριοι των ακινήτων τα οποία προήρχοντο από την οικοπεδοποίηση του Κτήματος Βείκου και τα οποία ευρίσκοντο εντός της αναδασώσιμης περιοχής. Συγκεκριμένα, στην έφεσή

τους, υπεστήριξαν ότι η απόφαση του Νομάρχη αποσκοπούσε να τους στερήσει κάθε δικαίωμα κυριότητας ή νομής επί της αμφισβητούμενης οικοπεδικής έκτασης. Στις πρόσθετες παρατηρήσεις τους που έφεραν ημερομηνία 26 Ιουλίου 1996, ισχυρίσθηκαν ότι ο λόγος που κρυβόταν σε αυτήν την απόφαση ήταν μία απόπειρα του Δημοσίου να δημιουργήσει μία διαφορά επί των δικαιωμάτων κυριότητας ή νομής των προσφευγόντων, παρ'όλον ότι οι νομικοί όροι για την έκδοση μιάς τέτοιας απόφασης δεν επληρούντο εφ'όσον η περιοχή ποτέ δεν υπήρξε δάσος κατά το παρελθόν.

14. Την 20η Ιανουαρίου 1995 οι προσφεύγοντες εκάλεσαν το Δημόσιο να αγοράσει την εν λόγω οικοπεδική έκταση από αυτούς. Οι αρχές δεν έδωσαν απάντηση.

15. Την 6η Απριλίου 1998 το Συμβούλιο Επικρατείας εκήρυξε την έφεση των προσφευγόντων απαράδεκτη με βάση το ότι η απόφαση του Νομάρχη δεν αποτελούσε εκτελεστική πράξη διότι απλώς επιβεβαίωνε την απόφαση η οποία εκδόθηκε από το Υπουργείο Γεωργίας το 1934. Συγκεκριμένα, το Συμβούλιο Επικρατείας έκρινε ότι η απόφαση του 1934 παρέμενε ισχύουσα διότι δεν την είχε ανατρέψει ουδεμία άλλη πράξη ισοδυνάμου ισχύος. Οι μεταγενέστερες πράξεις της Διοίκησης, όπως η ερμηνεία ορισμένων

αεροφωτογραφιών, δεν μπορούσε να θεωρηθεί ως μία νέα εκτίμηση της κατάστασης η οποία θα μπορούσε να δώσει στην απόφαση του Νομάρχη εκτελεστικό χαρακτήρα.

16. Την 22α Οκτωβρίου 1999 η Διεύθυνση Δασών Αθηνών χαρακτήρισε, σύμφωνα με την διαδικασία η οποία προδιαγράφεται από τον Νόμο 998/1979, μία έκταση εμβαδού 189.475 τετραγωνικών μέτρων που ευρίσκεται εντός της περιοχής την οποία αφορούσε η απόφαση του Νομάρχη της 10ης Οκτωβρίου 1994. Η Επιθεώρηση Δασών κατέληξε στο ότι μόνο μία έκταση 20.650 τετραγωνικών μέτρων αυτής της επιφανείας ήταν δάσος και θα έπρεπε να αναδασωθεί. Η Επιτροπή Επίλυσης Δασικών Αμφισβητήσεων βεβαίωσε αυτήν την απόφαση και τώρα εκκρεμεί έφεση ενώπιον της Δευτεροβάθμιας Επιτροπής.

17. Σε διάφορες αποφάσεις οι οποίες εκδόθηκαν κατά την διάρκεια των παρελθόντων ετών, τα Ελληνικά Δικαστήρια είχαν την ευκαιρία να κρίνουν το ιδιοκτησιακό καθεστώς τμήματος του Κτήματος Βείκου (αποφάσεις 8864/1995 του Πρωτοδικείου Αθηνών, 8314/96 του Εφετείου Αθηνών, 9632/2000 του Εφετείου Αθηνών). Τα δικαστήρια ανεγνώρισαν ότι ένας αριθμός οικοπέδων τα οποία ευρίσκονται στην ευρύτερη περιοχή του Κτήματος Βείκου δεν αποτελούν δάσος αλλά ήσαν ιδιωτικές ιδιοκτησίες οι οποίες συμπεριλαμβάνονταν στο αναπτυξιακό σχέδιο πόλεως. Μερικές άλλες δικαστικές αποφάσεις (13789/1977 του Πρωτοδικείου

Αθηνών, 7350/1978 του Εφετείου Αθηνών, 696/1980 του Αρείου Πάγου, 1865/1992 του Πρωτοδικείου Αθηνών, 1783/1997 του Πρωτοδικείου Αθηνών) κατέληξαν ότι η ευρύτερη περιοχή, η οποία περιελάμβανε τις ιδιοκτησίες που διεκδικούσαν οι προσφεύγοντες, δεν υπήρξαν ποτέ δάσος κατά το παρελθόν.

II. ΣΧΕΤΙΚΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ ΚΑΙ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ

Το Σύνταγμα

18. Οι σχετικές Διατάξεις του Συντάγματος έχουν ως ακολούθως:

Άρθρο 24 § 1

"Η προστασία του φυσικού και πολιτιστικού περιβάλλοντος αποτελεί υποχρέωση του Κράτους και δικαίωμα του καθενός. Για τη διαφύλαξή του το Κράτος έχει υποχρέωση να παίρνει ιδιαίτερα προληπτικά ή κατασταλτικά μέτρα στο πλαίσιο της αρχής της αειφορίας. Νόμος ορίζει τα σχετικά με την προστασία των δασών και των δασικών εκτάσεων. Η σύνταξη δασολογίου συνιστά υποχρέωση του Κράτους. Απαγορεύεται η μεταβολή του προορισμού των δασών και των δασικών εκτάσεων, εκτός αν προέχει για την Εθνική Οικονομία η αγροτική εκμετάλλευση ή άλλη τους χρήση, που την επιβάλλει το δημόσιο συμφέρον".

Άρθρο 117 § 3

"Δημόσια ή ιδιωτικά δάση και δασικές εκτάσεις που καταστράφηκαν ή καταστρέφονται από πυρκαγιά ή που με άλλο τρόπο αποψιλώθηκαν ή αποψιλώνονται δεν αποβάλλουν για το λόγο αυτό το χαρακτήρα που είχαν πριν καταστραφούν, κηρύσσονται υποχρεωτικά αναδασωτέες και αποκλείεται να διατεθούν για άλλο προορισμό".

19. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι, υπό την έννοια του Άρθρου 117 παράγραφος 3, το οποίο, σύμφωνα με την πάγια νομολογία του Συμβουλίου Επικρατείας, είναι απ'ευθείας εφαρμόσιμο εν προκειμένω, η προστασία των δασών θεσπίζεται χωρίς οποιοδήποτε χρονικό όριο και δεν παρεμποδίζεται από την οποιαδήποτε παράνομη καταστροφή ή αποψίλωση. Επιπλέον, η κήρυξη μία περιοχής αναδασωτέας και η απαγόρευση της οποιασδήποτε χρήσεως η οποία θα μπορούσε να παρεμποδίσει την αναδάσωση δεν επαφίεται στην διακριτική ευχέρεια της Διοίκησης αλλά είναι υποχρεωτική.

Νόμος 998/1979 περί προσταστίας δασών και δασικών εκτάσεων

20. Τα σχετικά Άρθρα του Νόμου 998/1979 έχουν ως ακολούθως:

Άρθρο 10 § 3

"Παρά τη έδρα εκάστου νόμου συγκροτείται Επιτροπή Επιλύσεως Δασικών Αμφισβητήσεων, η οποία είναι αρμοδία διά την επίλυσιν διαφορών αναφερομένων εις τον χαρακτήρα περιοχής τινος ή τμήματος της επιφανείας της γης ως δάσους ή δασικής εκτάσεως ή εις τα όρια ταύτης".

Άρθρο 14

"1. Εάν δεν έχει καταρτισθή εισέτι δασολόγιον, ο χαρακτηρισμός περιοχής τινός ή τμήματος της επιφανείας της γης ως δάσους ή δασικής εκτάσεως και ο καθορισμός των ορίων τούτων ενεργείται κατ'αίτησιν οιουδήποτε έχοντος έννομον συμφέρον ή και αυτεπαγγέλτως διά πράξεως του κατά τόπον αρμοδίου δασάρχου.

2. ……..Η πράξις αύτη κοινοποιείται εις τον υποβαλόντα την σχετικήν αίτησιν ιδιώτην ή νομικόν πρόσωπον ή δημοσίαν υπηρεσίαν……

3. Κατά της πράξεως του δασάρχου ……., επιτρέπονται αντιρρήσεις του νομάρχου, ως και παντός έχοντος έννομον συμφέρον φυσικού ή νομικού προσώπου, εντός δύο μηνών από της κατά τα ανωτέρω προς αυτό κοινοποιήσεως…… ενώπιον της κατά το άρθρ.10 παρ.3 επιτροπής ……Η επιτροπή, ως και η

δευτεροβάθμιος τοιαύτη …… αποφαίνεται ητιολογημένως εντός τριμήνου προθεσμίας από της υποβολής των αντιρρήσεων ……".

Άρθρο 38 §1

1. Κηρύσσονται υποχρεωτικώς ως αναδασωτέα τα δάση και αι δασικαί εκτάσεις, ανεξαρτήτως της ειδικωτέρας κατηγορίας αυτών ή της θέσεως εις ην ευρίσκονται….."

Άρθρο 41

"1. Η κήρυξις εκτάσεων ως αναδασωτέων ενεργείται δι' αποφάσεως του οικείου Νομάρχου καθοριζούσης σαφώς τα όρια της εκτάσεως η οποία κηρύσσεται αναδασωτέα και συνοδευομένης υποχρεωτικώς υπό σχεδιαγράμματος …….
3. η κατά την παρ.1 του παρόντος άρθρου απόφασις του νομάρχου εκδίδεται, μετά εισήγησιν της αρμοδίας δασικής υπηρεσίας……"

21. Η Κυβέρνηση επισημαίνει ότι τα ανωτέρω Άρθρα καθιερώνουν ειδική δικαστική διαδικασία για τον χαρακτηρισμό μιάς περιοχής ως δασικής και αποσκοπούν στην διευθέτηση αμφισβητήσεων κατά δεσμευτικό τρόπο τόσο για την Διοίκηση όσο και για τα φυσικά πρόσωπα.

Ο ΝΟΜΟΣ

Ι. ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΟΜΕΝΗ ΠΑΡΑΒΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 1 ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ

ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟΥ

22. Οι προσφεύγοντες ισχυρίσθηκαν την ύπαρξη παραβάσεως του Άρθρου 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου το οποίο έχει ως ακολούθως:

"Κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο δικαιούται σεβασμού της περιουσίας του. Κανείς δεν μπορεί να στερηθεί την ιδιοκτησία του παρά μόνο για λόγους δημόσιας ωφέλειας και κάτω από τους όρους τους προβλεπόμενους από το νόμο και τις γενικές αρχές του διεθνούς δικαίου.

Οι προαναφερόμενες διατάξεις δεν θίγουν το δικαίωμα κανενός Κράτους να θέσει σε ισχύ Νόμους τους οποίους θα κρίνει αναγκαίους για τη ρύθμιση της χρήσεως περιουσιακών στοιχείων σύμφωνα με το δημόσιο συμφέρον ή προς εξασφάλιση της καταβολής φόρων ή άλλων εισφορών ή προστίμων".

23. Κατ' αρχάς, καθώς ήδη είχαν επισημάνει στις παρατηρήσεις τους κατά το στάδιο της κρίσεως του παραδεκτού, οι προσφεύγοντες επανέλαβαν ότι το γεγονός ότι η Κυβέρνηση δεν είχε εκφράσει καμμία άποψη επί της ουσίας της αιτιάσεως των προσφευγόντων κατ'αυτό το στάδιο, κατέληξε σε έμμεση αλλά σαφή αναγνώριση της παράβασης.

24. Κατά δεύτερο λόγο, οι προσφεύγοντες υπεστήριξαν

ότι η αφαίρεση αυτού το οποίο θεωρούν δικό τους περιουσιακό στοιχείο εκ μέρους των εθνικών και περιφεριακών αρχών αποτελούσε μία εκ των πραγμάτων απαλλοτρίωση χωρίς πληρωμή της οποιασδήποτε αποζημίωσης. Στην πραγματικότητα, με την χρήση διαφόρων προφάσεων όπως η ύπαρξη δάσους κατά το απώτερο παρελθόν, το Δημόσιο προσπάθησε να τους "υφαρπάσει" την περιουσία τους. Ακόμη και εάν κάποιος θεωρούσε ότι το Δημόσιο δεν στέρησε στους προσφεύγοντες την περιουσία τους, αλλά μόνο περιόρισε την χρήση της, όμως δεν τήρησε μία δίκαια ισορροπία μεταξύ του δικαιώματος το οποίο εγγυάται το Άρθρο 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου και του τιθέμενου περιορισμού: στην παρούσα περίπτωση κανένα δημόσιο συμφέρον δεν θα μπορούσε να δικαιολογήσει έναν τέτοιο περιορισμό τιθέμενο επί των συγκεκριμένων περιουσιακών στοιχείων και την έλλειψη οποιασδήποτε αποζημίωσης η οποία θα μπορούσε να επαναφέρει την δίκαια ισορροπία. Στην περίπτωση αυτή, οι προσφεύγοντες επεσήμαναν ότι σύμφωνα με τον Νόμο 998/1979, το Δημόσιο θα μπορούσε να αγοράσει τα ακίνητα τα οποία περιελαμβάνοντο σε ένα πρόγραμμα αναδάσωσης. Οι προσφεύγοντες είχαν υποβάλει αίτηση για την αγορά των ακινήτων τους αλλά οι αρμόδιες αρχές ποτέ δεν έδωσαν απάντηση στην αίτησή τους. Έτσι επιβεβαίωσαν την άρνηση του Δημοσίου να

καταβάλει οποιαδήποτε αποζημίωση προς τους προσφεύγοντες.

25. Οι προσφεύγοντες υπέβαλαν έναν μεγάλο αριθμό δικαστικών αποφάσεων (8864/1995 του Πρωτοδικείου Αθηνών, 8314/96 του Εφετείου Αθηνών, 9632/2000 του Εφετείου Αθηνών) με τις οποίες τα Ελληνικά Δικαστήρια όρισαν το ιδιοκτησιακό καθεστώς του Κτήματος Βείκου. Διεφάνη από αυτές τις αποφάσεις ότι τα δικαστήρια είχαν αναγνωρίσει ότι ένας αριθμός οικοπέδων τα οποία ευρίσκοντο στην ευρύτερη περιοχή του Κτήματος Βείκου δεν αποτελούσαν δάσος αλλά αποτελούσαν ιδιωτικές ιδιοκτησίες οι οποίες περιελαμβάνοντο στο αναπτυξιακό σχέδιο πόλεως. Μερικές άλλες δικαστικές αποφάσεις (13789/1977 του Πρωτοδικείου Αθηνών, 7350/1978 του Εφετείου Αθηνών, 696/1980 του Αρείου Πάγου, 1865/1992 του Πρωτοδικείου Αθηνών, 1783/1997 του Πρωτοδικείου Αθηνών) έκριναν ότι η ευρύτερη περιοχή η οποία αποτελούσε τις ιδιοκτησίες των προσφευγόντων δεν υπήρξε ποτέ δάσος κατά το παρελθόν.

26. Οι προσφεύγοντες επεσήμαναν ότι οι διοικητικές αρχές οι οποίες απεφάσισαν την πραγματοποίηση αναδάσωσης αναφέρθηκαν στην περιοχή ως αποτελούσα περιουσιακό στοιχείο κοινό σε όλους και αγνόησαν εξ ολοκλήρου τις δικαστικές αποφάσεις οι οποίες ήσαν υπέρ των προσφευγόντων. Οι προσφεύγοντες περαιτέρω

υπεστήριξαν ότι η αμφισβητούμενη περιοχή δεν μπορούσε να αποτελεί δάσος εξ αιτίας της φύσεως και της συστάσεως του εδάφους και του υπεδάφους. Ένα τέτοιο συμπέρασμα μπορούσε να εξαχθεί από πολυάριθμες τεχνικές εκθέσεις και εκτιμήσεις πραγματογνωμόνων οι οποίες εκδόθηκαν το 1993, 1995, 1996, 1997 και 2000 από δασονόμους και ακόμη και από Πανεπιστημιακούς καθηγητές και εμπειρογνώμονες της γεωλογίας και δασοκομίας. Περαιτέρω, μερικές διοικητικές αποφάσεις (δασικός χάρτης του Υπουργείου Γεωργίας, Προεδρικό Διάταγμα της 28ης Αυγούστου 1980 όπου ορίζονται οι όροι δόμησης στην περιοχή, Προεδρικό Διάταγμα της 11ης Νοεμβρίου 1991 περί εγκρίσεως του αναπτυξιακού σχεδίου της περιοχής Γαλατσίου, γνωμοδότηση της Διεύθυνσης Δασών Αθηνών της 14ης Νοεμβρίου 1968) υπεστήριξαν την θέση ότι η αμφισβητούμενη έκταση είχε πάντοτε θεωρηθεί ως αποτελούσα βοσκότοπο ή καλλιεργήσιμη γή. Επιπλέον, κατά το 1957, η Διοίκηση οριοθέτησε την δασική έκταση της περιοχής χωρίς να περιλαμβάνει σε αυτήν τα αμφισβητούμενα οικόπεδα.

27. Συμπερασματικά, οι προσφεύγοντες υπεστήριξαν ότι κανένα δημόσιο συμφέρον δεν θα μπορούσε να δικαιολογήσει ένα τέτοιο δραστικό περιορισμό των ιδιοκτησιακών τους δικαιωμάτων, λαμβάνοντας υπ'όψιν ότι η οποιαδήποτε αναδάσωση της γής ήταν αδύνατη εξ

αιτίας της φύσεως και της ποιότητας του εδάφους.

28. Το πιό σημαντικό πλεονέκτημα του επιχειρήματος του Δημοσίου ήταν ότι δεν υπήρξε καμμία επέμβαση σε περιουσιακό στοιχείο των προσφευγόντων, μέσα στα πλαίσια της εννοίας του Άρθρου 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου. Η Κυβέρνηση θεώρησε ότι το Δημόσιο ήταν ο κύριος της ευρύτερης περιοχής του Κτήματος Βείκου και ότι μόνον τα Ελληνικά Δικαστήρια ήσαν αρμόδια να επιλύσουν το ιδιοκτησιακό καθεστώς των αμφισβητουμένων οικοπεδικών εκτάσεων.

29. Ο ισχυρισμός και μόνον των προσφευγόντων ότι ήσαν κύριοι αυτών των οικοπεδικών εκτάσεων, οι οποίες δεν οριοθετούντο επακριβώς στην προσφυγή τους, δεν σήμαινε ότι ήσαν πραγματικοί κύριοι. Οι προσφεύγοντες, σε μία προσπάθεια να αποδείξουν τα ιδιοκτησιακά τους δικαιώματα επί της αμφισβητουμένης γής, επικαλέσθηκαν δικαστικές αποφάσεις και διοικητικά έγγραφα τα οποία αφορούσαν άλλα ακίνητα (τόσο για το ιδιοκτησιακό καθεστώς όσο και για τον χαρακτηρισμό ως δάσους) και προσπάθησαν να χρησιμοποιήσουν το Δικαστήριο του Στρασβούργου ως Πολιτικό Δικαστήριο το οποίο θα μπορούσε να επιλύσει το ιδιοκτησιακό καθεστώς των οικοπεδικών τους εκτάσεων ή θα μπορούσε να ορίσει εάν η αμφισβητούμενη γή αποτελούσε δάσος κατά το παρελθόν. Όμως ουδεμία απόφαση ελήφθη από τα ημεδαπά

δικαστήρια αναφορικά με το ιδιοκτησιακό καθεστώς των οικοπεδικών εκτάσεων των προσφευγόντων. Το Συμβούλιο Επικρατείας εξέτασε μόνον το εάν εκπληρώθηκαν οι όροι για την κήρυξη της περιοχής ως αναδασωτέας, και συγκεκριμένα εάν η απόφαση του Νομάρχη ήταν νόμιμη και επαρκώς αιτιολογημένη σε σχέση με το Άρθρο 117 παράγραφος 3 του Συντάγματος και σε σχέση με άλλες διατάξεις του Νόμου 998/1979. Ο προσδιορισμός του ιδιοκτησιακού καθεστώτος ολοκλήρου του Κτήματος Βείκου εκκρεμούσε ακόμη ενώπιον των ημεδαπών δικαστηρίων, μετά από πολυάριθμες αγωγές (με βάση το Άρθρο 70 του Κώδικα της Πολιτκής Δικονομίας) οι οποίες κατατέθηκαν από πρόσωπα τα οποία υπεστήριζαν την ύπαρξη δικαιωμάτων κυριότητας επί ορισμένων οικοπεδικών εκτάσεων. Όμως οι προσφεύγοντες ποτέ δεν κατέθεσαν τέτοια αγωγή.

30. Ούτε η απόφαση του Συμβουλίου Επικρατείας ούτε η απόφαση του Νομάρχη περί αναδασώσεως παρεβίασαν τα δικαιώματα των προσφευγόντων βάσει του Άρθρου 1. Κατά την κρίση του παραδεκτού του παραπόνου/αιτιάσεως βάσει του Άρθρου 6 της Συμβάσεως, το Δικαστήριο έκρινε ότι η κρίση του Συμβουλίου Επικρατείας ότι η απόφαση του Νομάρχη δεν αποτελούσε εκτελεστική πράξη δεν ήταν αυθαίρετη. Περαιτέρω, σύμφωνα με το Άρθρο 117 του Συντάγματος, η προστασία των δασών αποτελεί αντικείμενο εγγύησης

χωρίς οποιοδήποτε χρονικό περιορισμό που αφορά το παρελθόν και δεν μπορεί να καταστρατηγηθεί από οποιαδήποτε πράξη καταστροφής και αποψίλωσης η οποία πραγματοποιήθηκε παράνομα. Η απόφαση περί αναδασώσεως δεν επαφίεται στην διακριτική ευχέρεια της Διοίκησης αλλά πρέπει υποχρεωτικά να ληφθεί όταν παραστεί ανάγκη και όταν πληρούνται οι όροι οι οποίοι προβλέπονται από το Άρθρο 117. Το Συμβούλιο Επικρατείας βασιζόμενο επί μιάς μεγάλης ποσότητας αποδεικτικού υλικού, έκρινε ότι υπήρχε πιθανότητα ότι η αμφισβητούμενη περιοχή αποτελούσε δάσος κατά το παρελθόν. Ως εκ τούτου η απόφαση του Νομάρχη δεν ήταν αυθαίρετη αλλά υπαγορευόταν από λόγους δημοσίου συμφέροντος, δηλαδή από την προστασία του περιβάλλοντος.

31. Η Κυβέρνηση αμφισβήτησε την σχετικότητα των εγγράφων τα οποία επικαλέσθηκαν και υπέβαλαν οι προσφεύγοντες. Παρέπεμψε σε άλλα έγγραφα τα οποία εκδόθηκαν από την Διεύθυνση Δασών Αθηνών και στην απόφαση 1/2001 της Δευτεροβάθμιας Επιτροπής Επίλυσης Δασικών Αμφισβητήσεων, η οποία κατέληξε σε συμπεράσματα διαφορετικά από εκείνα τα οποία αναγράφονται στα έγγραφα των προσφευγόντων.

32. Τελικά, η Κυβέρνηση υπεστήριξε ότι ήταν αδύνατον στο Δημόσιο να αγοράσει τις αμφισβητούμενες δασικές εκτάσεις σύμφωνα με τις διατάξεις του Νόμου

998/1979, διότι τις θεωρούσε και ακόμη τις θεωρεί ως δικιά της ιδιοκτησία.

33. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι το Άρθρο 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου, το οποίο εγγυάται, στην ουσία, το δικαίωμα της ιδιοκτησίας, περιλαμβάνει τρείς διακεκριμένους κανόνες (βλέπε την υπόθεση James και Άλλοι κατά Ηνωμένου Βασιλείου, απόφαση της 21ης Φεβρουαρίου 1986, Σειρά Α No 98-Β, παράγραφος 37). Ο πρώτος κανόνας, ο οποίος αναφέρεται στην πρώτη πρόταση της πρώτης παραγράφου και είναι γενικής φύσεως, θέτει την αρχή του σεβασμού της ιδιοκτησίας. Ο δεύτερος κανόνας, στην δεύτερη πρόταση της ίδιας παραγράφου, καλύπτει την στέρηση της περιουσίας και την υπάγει σε ορισμένους όρους. Ο τρίτος κανόνας, ο οποίος περιέχεται στην δεύτερη παράγραφο, αναγνωρίζει ότι τα Συμβαλλόμενα Κράτη δικαιούνται, μεταξύ άλλων, να ελέγχουν την χρήση της ιδιοκτησίας σύμφωνα με το γενικό συμφέρον. Ο δεύτερος και ο τρίτος κανόνας, οι οποίοι ασχολούνται με συγκεκριμένες περιπτώσεις επέμβασης στο δικαίωμα σεβασμού της ιδιοκτησίας, ερμηνεύονται υπό το πρίσμα της γενικής αρχής η οποία παρατίθεται στον πρώτο κανόνα.

34. Αναφορικά με το ζήτημα του εάν υπήρξε "περιουσιακό στοιχείο" εντός της εννοίας του Άρθρου 1, δεν αποτελεί αρμοδιότητα του Δικαστηρίου να

επιλύσει το ζήτημα του ιδιοκτησιακού καθεστώτος της αμφισβητούμενης γής. Η Κυβέρνηση υπογραμμίζει ότι οι προσφεύγοντες δεν μπόρεσαν να προσδιορίσουν αυτό το καθεστώς στα πολιτικά δικαστήρια. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι κατά το στάδιο κρίσεως του παραδεκτού η Κυβέρνηση είχε προβάλει την ένσταση ότι τα εθνικά/εσωτερικά ένδικα μέσα δεν είχαν εξαντληθεί σε αυτήν την περίπτωση. Το Δικαστήριο απέρριψε την ένσταση με βάση το ότι για τους σκοπούς του παραδεκτού το μόνο αρμόδιο δικαστήριο το οποίο θα μπορούσε να καταργήσει την απόφαση του Νομάρχη περί αναδασώσεως ήταν το Συμβούλιο Επικρατείας. Αναφορικά με τα θέματα ουσίας το Δικαστήριο επιθυμεί να σημειώσει τα ακόλουθα: στην αίτησή τους προς το Συμβούλιο Επικρατείας, οι προσφεύγοντες ανέγραψαν τις πράξεις πάνω στις οποίες εβάσισαν την αξίωσή τους ότι ήσαν κύριοι της αμφισβητούμενης οικοπεδικής έκτασης. Το Συμβούλιο Επικρατείας αν και δεν κλήθηκε να αποφασίσει πάνω στο θέμα του ιδιοκτησιακού καθεστώτος, και εν πάση περιπτώσει δεν θα μπορούσε να πράξει κάτι τέτοιο, δέχτηκε ότι οι προσφεύγοντες, οι οποίοι "εθεωρούντο κύριοι" ενομιμοποιούντο.

35. Για τους σκοπούς της διαδικασίας ενώπιον του Δικαστηρίου οι προσφεύγοντες, επομένως, θα μπορούσαν να θεωρηθούν κύριοι της εν λόγω οικοπεδικής έκτασης ή τουλάχιστον ότι είχαν ένομο συμφέρον το οποίο θα

μπορούσε φυσιολογικά να προστατευθεί από το Άρθρο 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου της Σύμβασης.

36. Το Δικαστήριο σημειώνει τα επιχειρήματα της Κυβέρνησης ότι η προστασία των δασών αποτελεί αντικείμενο εγγύησης χωρίς οποιοδήποτε χρονικό όριο και δεν παρεμποδίζεται από οποιαδήποτε παράνομη καταστροφή ή αποψίλωση. Επιπλέον, η κήρυξη μίας περιοχής αναδασωτέας και η απαγόρευση οποιασδήποτε χρήσεως η οποία θα μπορούσε να παρεμποδίσει την αναδάσωση δεν επαφίεται στην διακριτική ευχέρεια της Διοίκησης αλλά είναι υποχρεωτική και το Συμβούλιο Επικρατείας εφάρμοσε επιμελώς αυτές τις αρχές για να διαφυλάξει τον δασικό πλούτο της χώρας. Το Δικαστήριο επίσης σημειώνει ότι οι προσφεύγοντες αμφισβητούν το ότι η απόφαση του Νομάρχη περί αναδασώσεως στην παρούσα περίπτωση ελήφθη για την εξυπηρέτηση του δημοσίου συμφέροντος, διότι η γεωλογία ολόκληρης της περιοχής δεν ενδείκνυται για δημιουργία δάσους. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι υφίσταται πλήθος αντικρουομένων αποδεικτικών στοιχείων ως προς τον χαρακτήρα της εν λόγω εδαφικής έκτασης. Καθώς επισημαίνουν αμφότερα τα διάδικα μέρη, θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν δικαστικές και διοικητικές αποφάσεις, εκτιμήσεις, πραγματογνωμόνων και διάφορα έγγραφα προς υποστήριξη της θέσεως εκάστου διαδίκου μέρους. Όμως δεν αποτελεί καθήκον

του Δικαστηρίου να λάβει θέση επί ενός τέτοιου τεχνικού θέματος.

37. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι η απόφαση του Νομάρχη της 10ης Οκτωβρίου 1994 βασίσθηκε πάνω στην απόφαση 108424/1934 του Υπουργού Γεωργίας. Κατά την γνώμη του Δικαστηρίου οι αρχές θα έσφαλλαν εάν διέτασσαν ένα τέτοιο σοβαρό μέτρο που επηρεάζει την θέση των προσφευγόντων και την θέση ενός ορισμένου αριθμού άλλων προσώπων τα οποία ισχυρίζονται ότι έχουν δικαιώματα ιδιοκτησίας πάνω σε μία ευρύτερη περιοχή χωρίς μία νέα επανεκτίμηση της κατάστασης όπως αυτή απεικονίζεται στην απόφαση 108424/1934. Όμως, το Συμβούλιο Επικρατείας απέρριψε την αίτηση των προσφευγόντων με μόνο λόγο ότι η απόφαση του Νομάρχη δεν αποτελούσε εκτελεστική πράξη διότι αυτή απλώς επιβεβαίωσε την απόφαση που εκδόθηκε το 1934 από τον Υπουργό Γεωργίας. Ένας τέτοιος τρόπος πορείας σε μία τόσο περίπλοκη κατάσταση στην οποία οποιαδήποτε διοικητική απόφαση μπορεί να έχει αρκετά βαρύνουσα σημασία για τις ιδιοκτησίες ενός μεγάλου αριθμού προσώπων δεν μπορεί να θεωρηθεί επίδειξη σεβασμού προς το δικαίωμα το οποίο διαφυλάσσεται με ευλάβεια στο Άρθρο 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου και δεν παρέχει επαρκή προστασία προς εκείνους οι οποίοι καλή τη πίστει νέμονται ένα ακίνητο ή είναι κύριοι αυτού, όπως συμβαίνει με τους προσφεύγοντες,

λαμβάνοντας ιδιαιτέρως υπ'όψιν ότι δεν υπάρχει δυνατότητα αποζημιώσεως βάσει του Ελληνικού Δικαίου.

38. Το Δικαστήριο θεωρεί ότι η κατάσταση για την οποία παραπονούνται οι προσφεύγοντες εμπίπτει στην πρώτη πρόταση της πρώτης παραγράφου του Άρθρου 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου και ότι δεν υπήρξε καθόλου επίτευξη εύλογης ισοροπίας μεταξύ του δημοσίου συμφέροντος και των όρων προστασίας των δικαιωμάτων των προσφευγόντων.

39. Για το λόγο αυτό, υπήρξε παράβαση του Άρθρου 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου.

II. ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

40. Το Άρθρο 41 της Σύμβασης προβλέπει:

"Εάν το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι υπήρξε παράβαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων αυτής, και εάν το εσωτερικό δίκαιο του σχετικού Υψιλού Συμβαλλομένου Μέρους επιτρέπει μόνο μερική αποζημίωση, τότε το Δικαστήριο, εάν παρίσταται ανάγκη, επιδικάζει δικαία ικανοποίηση στον αδικηθέντα".

41. Για χρηματική αποζημίωση οι προσφεύγοντες απαίτησαν το ποσόν των 504.482.000 δραχμών ή 1.480.505 Ευρώ. Αυτό το ποσόν βασίζεται πάνω σε μία πραγματογνωμοσύνη η οποία πραγματοποιήθηκε από έναν

πολιτικό μηχανικό που διορίσθηκε από τους προσφεύγοντες για να εκτιμήσει την αξία όλων των αμφισβητουμένων οικοπεδικών εκτάσεων. Ο πραγματογνώμων βάσισε την εκτίμησή του πάνω στην τρέχουσα αξία των γειτονικών ακινήτων και πάνω σε μία απόφαση του Πρωτοδικείου Αθηνών η οποία όριζε το ποσόν ανά τετραγωνικό μέτρο για την αποζημίωση ακινήτου που απαλλοτριώθηκε για τους σκοπούς των Ολυμπιακών Αγώνων του 2004.

42. Για την περίπτωση της ηθικής βλάβης οι προσφεύγοντες δήλωσαν ότι η απόφαση του Δικαστηρίου η οποία θα έκρινε ότι υφίσταται παράβαση του Άρθρου 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου θα αποτελούσε επαρκή δικαία ικανοποίηση και γι'αυτό ζήτησαν συμβολική αποζημίωση ενός Ευρώ. Βεβαίωσαν ότι η επέμβαση του Δημοσίου στις ιδιοκτησίες τους τους προκάλεσε ψυχική οδύνη και ανησυχία και ότι η ταλαιπωρία την οποία υπέστησαν ήταν αρκετά σοβαρή εάν λάβει κανείς υπ'όψιν το γεγονός ότι οι περισσότεροι από αυτούς είχαν αγοράσει αυτά τα ακίνητα σε πολύ υψηλή τιμή κατά τον συγκεκριμένο χρόνο και με τα ταπεινά οικονομικά τους μέσα.

43. Καθ'όσον αφορά τα έξοδα και τις δαπάνες για την διαδικασία ενώπιον του Συμβουλίου Επικρατείας, οι προσφεύγοντες ζήτησαν το ποσόν των 200.000 δραχμών ανά απαλλοτριωθέν οικόπεδο, δηλαδή ένα συνολικό

ποσόν 4.800.000 δραχμών ή 14.087 Ευρώ. Για την διαδιασία ενώπιον του Δικαστηρίου οι προσφεύγοντες υπεγράμμισαν την πολυπλοκότητα της υποθέσεως και την ανάγκη να καταφύγουν σε δύο δικηγόρους οι οποίοι δαπάνησαν 980 ώρες εργασίας πάνω στον φάκελλο της υπόθεσης με τιμή ανά ώρα 50.000 δραχμών (σύνολο 49.000.000 δραχμές ή 143.800 Ευρώ). Σε αυτό το ποσόν θα πρέπει να προστεθεί και ένα ποσόν 1.000.000 δραχμών για διάφορες δαπάνες γραμματειακής φύσεως και το ποσόν του 1.000.000 δραχμών για αμοιβή Πολιτικού Μηχανικού ο οποίος προέβη σε εκτίμηση των ακινήτων των προσφευγόντων.

44. Η Κυβέρνηση υπεστήριξε ότι οι προσφεύγοντες δεν είχαν κανένα δικαίωμα αποζημίωσης: αφ'ενός, δεν είχαν αναγνωρισθεί ως κύριοι των αμφισβητουμένων οικοπεδικών εκτάσεων από τα πολιτικά δικαστήρια και, αφ'ετέρου, η απόφαση αναδάσωσης δεν απαγόρευε την οποιαδήποτε χρήση της γής αλλά μόνον την χρήση η οποία θα περεμπόδιζε την αναδάσωση και θα αντέκειτο στον δασικό χαρακτήρα αυτών των οικοπεδικών εκτάσεων. Η Κυβέρνηση επαναλαμβάνει ότι αμφισβητεί την ακριβή τοποθεσία και το εμβαδόν των οικοπεδικών εκτάσεων.

45. Η Κυβέρνηση υπεστήριξε ότι οι απαιτήσεις των προσφευγόντων για δαπάνες ήσαν διογκωμένες και αυθαίρετες. Συγκεκριμένα, ο αριθμός των ωρών

εργασίας και η τιμή ανά ώρα που δηλώθηκαν από τους δικηγόρους τους ήσαν υπερβολικές.

46. Μέσα στα πλαίσια των περιστάσεων της υπόθεσης, το Δικαστήριο θεωρεί ότι το θέμα της εφαρμογής του Άρθρου 41 δεν είναι ώριμο για έκδοση απόφασης και ότι πρέπει να κρατηθεί, λαμβάνοντας υπ'όψιν την δυνατότητα ύπαρξης συμφωνίας μεταξύ του καθ'ού (Δημοσίου) και του προσφεύγοντος.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΟΜΟΦΩΝΑ

1. Κρίνει ότι υπήρξε παράβαση του Άρθρου 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου.

2. Κρίνει ότι το θέμα της εφαρμογής του Άρθρου 41 δεν είναι ώριμο για έκδοση απόφασης.

Για το λόγο αυτό

(α) κρατά στο σύνολό του το ανωτέρω θέμα

(β) προσκαλεί την Κυβέρνηση και τον προσφεύγοντα να υποβάλουν, εντός των προσεχώς τριών μηνών, τις έγγραφες παρατηρήσεις τους επί του θέματος και, συγκεκριμένα, να γνωστοποιήσουν στο Δικαστήριο οποιαδήποτε συμφωνία στην οποία είναι δυνατόν να καταλήξουν.

(γ) Κρατά την περαιτέρω διαδικασία και μεταβιβάζει προς τον Πρόεδρο του Τμήματος την εξουσία να προσδιορίσει αυτήν εάν παραστεί ανάγκη.

Το παρόν συντάχθηκε στα Αγγλικά και κοινοποιήθηκε εγγράφως την 10η Απριλίου 2003 δυνάμει της Διατάξεως 77 παράγραφοι 2 & 3 του Κανονισμού του Δικαστηρίου.

(Υπογραφή)

Soren NIELSEN, Αναπληρωτής Γραμματέας

(Υπογραφή)

Francoise TULKENS, Πρόεδρος

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Ȼ.Ʉ.ƗʂƱ

Σ

Ακριβής μετάφραση από τα Αγγλικά του συνημμένου εγγράφου.

Αθήνα 2.7.2003

Ο Μεταφραστής Γ. Δ. Γουλανδρής